Kui keisri ramat Lutherusse kätte olli sanud, käskis matwallitseja temma käest kulata, mis ta sest asjast piddi arwama. Lutherus kirjotas kohhe wastust sedda wisi:

Kui mind kutstakse ettetullema, ei ma jä ärra, ja kui ei peaks terwelt senna sama, siis lassen ennast haigest peast tallutada. Et keiser mind kutsub, sedda arwan nenda kui peaks mind Jummalalt kutsutama. Arge kartke, armolik Kuurwürst, et minna peaksin pöggenema ehk tagganema. Kui hinnustawad nemmad sedda asja wäekaupa lõppetada, siis olgo se Jummala holeks. Sest se ellab ja wallitseb weel, kes need kolm meest tulleahjus on hoidnud, ja kui Temma ei tahha mind hoida, siis minno ellust ep olle luggu. Ei siin ep olle hädda karta, egga röömsa asja kulata, waid ükspäinis sedda, et meie Ewangelium ei jääks jummalakartmatta innimeste kätte sedda ärrateotada, ja peame walmis ollema, omma werre se eest ärrawallada. — Lutherus sai röömsaks waimus, et ta teädis päwa tulle wad, mil temma usso ja Jummala toesanna eest piddi laggedale ette astuma, ja ehk issegi martriks sama, kui peaks luggu sedda mõda ollema. Ei otsind temma ommale middagi, ei warra, egga au, egga melehead, waid sure Jummala au ja tundminne ning Jummala poia armoseädus need täitsid temma meelt ja aiasid tedda räkima, tunnistama, ja kindla melega tele minnema Wormsi linna. Jättis mees ommad sõbrad Jummalaga, issiärranes omma abbimeest Melanhtonit, kes temmast norem, agga ka sesamma surekoli öppetaja olli, kus issiärranes Kreka keelt öppetas. Lutherus pallus tedda ja üttles: Armas wend, kui minna mitte ei peäse nende käest ja nemmad mind wahhest ärratapwad, ärra lahku sinna mitte selgest Ewangeliummi sannast ärra, egga jätta mitte töt kulutamatta. —

Keik Wittenbergi lin nuttis, kui Lutherus tele hakkas minnema, mitto sadda inni-